

Körmös

Hajnali rázkódás a buszon. Nekem úri passzió – egy hónapban néhányszor kell csak elérnem az expresszvonatot.

Nekik – s tépelődöm: nem elég akár ennyi is (ifjúság elleni véteknek), hogy haragban legyenek a világgal – *napi penzum*, sötétben, kialvatlanul, alighanem reggeli nélkül, vagy bekapkodott reggeli után útra kelni, buta kis hazugságokat kitalálni, ha mégis elkésnek az iskolából.

Utitársaim – veszem ki akaratlanul hamarosan szavaikból, korántsem minden fülnek kellemes hangoskodásukból – középiskolás diákok. Mindegy, hogy melyik iskolafokozat, melyik iskolatípus melyik évjáratából. 16-17 éves suhancár legénykék, a gyerekkor hamvas szépsége végképp eltűnőben arcukról. S ahogy akaratlanul hallgatom őket, betüremkedik a zsúfolt autóbuszba és szétterpeszkedik szakmám – a pedagógia – "állatorvosi beteg lova". Megannyi műhiba!

Az egyik azóta nézi ellenségesen a világot, mióta „meghúzták”. Diagnosztikus értékelés ide, diagnosztikus értékelés oda – a pedagógiai eljárás ezek szerint mégse célját érte el.

A másik arról szól, hogy ... tanár úr kulcscsomóval a kezében járkál fel-alá az osztályban, s bizony hamar oda-koppint egyik vagy másik tanuló fejére.

A harmadik azt meséli – kaján röhejjel –, hogy tanára képes volt fél órán át strázsálni őt a fiúvécében, hogy kijövet megmotozhassa, nincs-e nála tilos holmi: cigaretta, rágógumi vagy ördög tudja mi.

Szakmám állatorvosi lova? De hisz ezek mind a *rendőrség*, a *büntetésvégrehajtás* eszközei! Tényleg nem megy másképp? A „nyolcéves háború” mégiscsak háború? Vagy megvalósul a beteljesült jóslat, az úgynevezett „Pygmalion-effektus” működésbe lép? S nem a költő jóslata válik valóra, ahogyan a Majális című vers végére írta?

Trancsényi László